

Titel: IX.

Citation: "IX.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind II. Spalte 1477-3968*.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-g02-shoot-d1e157711/facsimile.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind II. Spalte 1477-3968

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

uden at have sine Indtægter med „Kæren“. Jeg vedligger saaledes at fremsætte indl. Forslag til Lov om Indtægter af Landene „Kæren“ eller.

Minister Christian: Jeg vil blot tilføje mig at gøre den Erindring, med Hensyn til hvad en eret Rigsdagsmand nye indstille, at jeg vistnok antager, at de fleste i mit Fæderland ere enige deri, at den kristelige Religion giver et bedre Grundlag for den aandelige Udvikling end den jødiske, at den protestantiske Troesskuffelse giver et bedre Grundlag end den katolske, og at endelig i vort Fæderlands aandelige Udviklingshistorie spiller den lutherske Troesskuffelse en ganske anden Rolle end den reformerte. Siget det saa jeg endnu uvist, at det er en fra min Kønslig allestid videregående, der mener at kunne stille Forslag og Kunst i samme Forhold til Nærheden, og den samme almindelige menneskelige Karakter tilføje dem som Religionen.

J. H. Hansen: Jeg saa ligesom flere foregaaende Talere, bemærke, at det er meget i den høitærede Guldsmidlers Forslag, som behøver Modsigelse; men jeg vil lade dette herre til næste Gang. Naar det indvortes har forslaget en Forandring i § 66, der gaar ud paa, at den, som ikke herer til noget i Landet anerkjender Erkeskabsret, skal leve de lovbefalede personlige Afgifter til Høftskolen, og naar vorende andre Minister have underkjetter dette Forslag, siver jeg mig opfordret til at forbyde mig at stille et Subamendement her til. Naar Afgiften udbetalt skal gaa til et kirkelegt Samfund og ikke, saaledes som jeg antog for rigtig, kommer til at gaa til Skolestyret, forkommer det mig, efter den Motivering, som de høitærede Minister have givet for denne deres Mening, klart, at de vilde kunne gaa ind paa mit Forslag. De have nemlig ikke strice holdt paa, at denne Afgift skulde gaae til Høftskolen; overimod indremmede de, at det i Principet er rigtig, at den samme Afgift blandt alle anerkjendte kirkelege Samfund i Landet. De have altsaa ikke villet udbetale Høftskolen denne Afgift som en Ret, men blot villet, at Afgiften skulde gaae til Høftskolen som et kirkelegt Samfund. Hvis Forsamlingen skulde komme til det Resultat at gaae ind paa det omhandlede Forslag, mener jeg nemlig, at man vil opnaae hvad man vil, hvortil det bestemmes, at Beskovenne man vilde sit Bidrag til Bygget af de anerkjendte kirkelege Samfund, han vil vilde gjere denne Beskovenne mindre obied for ham; thi for de fleste har det meget obied, at deres Bidrag gaae til et kirkelegt Samfund, hvortil de ikke høre, endes dette ikke vilde være Tilfældet, naar det gik til Skolestyret; men det Obied vil dog fremindfide ender, naar det tilfaldes Beskovenne selv at bestemme, til hvilket kirkelegt Samfund i Landet de vilde, at deres Bidrag skal gaae. Det kan tænkes, at Høftskolen er det religiøse drag til Landet, som Naar han fremst; det kan tænkes, at et andet ligger ham meget nærmere, og at han ikke havde sluttet sig til det blot af Hensyn til enkelte Punkter, hvortil han ikke sammenmer med det, endhjønde han i mange andre Punkter var enig med det. Det forekommer mig derfor, at fra hvilken Side man end ser Sagen, kan der ikke være Noget til Ginder for at overfale Mølget til Beskovenne selv, da deres, som alt bemærket, det Obied for en her Deel beståder.

Schack: Jeg vil, med Hensyn til hvad den høitærede Minister siger, blot bemærke, at det vistnok er fuldkommen rigtig, at de fleste i vort Fæderland anse den evangelisk-lutherske Religion for den bedste, men heraf følger ikke, at Staten som saadan ogsaa skal erholde denne for den bedste. Med Hensyn til det andet Punkt, at Bidraget og Kunst ikke skal i samme Forhold til Nærheden som

Religionen, da er det ogsaa rigtig, men ikke i den Retning, som her er Tale om. Paaskunden var nemlig, at alle burde yde direkte Bidrag til Religionens Lære, fordi alle havde Gavn af dens Tilværelse; men i denne Henseende saa man dog indseende, at det Beskovenne gikter om Kunst og Bidrag, hvilket Tilværelse kommer ogsaa alle Samfundets Medlemmer, bevidt eller ubevidt, til vistelig Gavn. (Ja, meget rigtig!)

Da ingen flere begjærede Ordet i Udvikning af nærværende Paragraf, gik man over til den følgende, af Udvalget foreslaaede Paragraf, nemlig § 66 d.

Ordføreren oplæste det af Comiteen i Udvikning af denne nye Paragraf Beskrivelse, saaledes:

„Udvalgets Hensigt (med 10 Stemmer mod 5) har fremdeles anset det for passende, og paa en Tid, da den øverste Samfundsmagt undergaaer en saa indgribende Forandring, for tilraadeligt, at en Beskovenne gived i Grundloven, som utvivel, at de Giendomme og Rindler af kirkelegt Art, der af det Offentlige eller af Privats i tidligere Tider ere stiftede eller henlagte til kirkelegt Brug, til Udviklingsnæst komme eller til midte Stiftelser, fremdeles skulle anvendes til de Bied, hvortil de ere giene. Et er overenskommet om, at en Grundlovsparagraf af ovenangførte Indhold ikke kan lægge noget kadeligt Boud paa den Rydighed, der rettelig for tilkomme Staten med Hensyn til disse Rindler; thi ligesom det formestlige er en Selvsig, at naar i Landet der foretræde Forhold, der, at visse Detentioner ikke længere kunne anvendes i deres oprindelige Bied, saa saa Staten kunne foretage den fornødne Tillempling i sin Henseende, saaledes hjaaned det ikke heller, at den omhandlede Beskovenne kan være til Ginder for, at der foretages saadanne Forandringer af disse Rindlers specielle Anvendelse indenfor deres almindelige Formaal, som kunne vise sig anseelige og tilraadelige. Et foreslaaede derfor Ordsaget af en ny Paragraf (§ 66 d), saaledes lydende:

De til Kirken, Skolen eller midte Stiftelser henlagte eller stiftede Giendomme og Rindler kunne ikke anvendes til noget fremmed Bied.

En Minoritet (Hjerring, Christensen, Dahl, Steenrup og Gage) har ikke troet, at det er tilstræffelig Indledning til, i Grundloven at opgaave en Beskovenne som den, der indholdes i denne Tillemplingsparagraf.

Udvalget er bevidt, som alt ovenfor antydet, af den Forretning, at samtlige oven omhandlede Paragrafer passende kunne udgjøre et færgent Skift (VI, b), det de Bestemmelser, der indholdes i disse Paragrafer, vil gaae ud paa at have en personlig Ret og Frihed for de enkelte Bøgere, men med det Samme omfatte beslægtede Forhold, som høre til de med betydningsfulde for Samfundet i det Helt.

Den foreslaaede Paragraf vil altsaa komme til at lyde saaledes:

„De til Kirken, Skolen og midte Stiftelser henlagte eller stiftede Giendomme og Rindler kunne ikke anvendes til noget fremmed Bied.“

(Sesidst.)

Rettelser.

- 318 Or. 2518 Lin. 25 f. n. „anerkjendte“ læs: „anerkjendende“.
- 319 — 2523 Rind. Side f. n. „Aar“ læs: „Aar“.
- — 2523 Lin. 4 f. n. „at“ læs: „at“.
- — 2523 Lin. 17 f. n. „Biedet“ læs: „Biedet“.